

I to af vore kirker, nemlig Roager og Spandet, havde vi planlagt at holde Juleaftens gudstjenester udenfor, på kirkegården. Under decemberhimlens lysskær, hvorover julestjernen står vagt, lettere kuldkære måske – og kuldslåede i hvert fald af det år, der går på hæld. Med absolut behørig og sikker coronaafstand var bænkerne sat op af frivillige kræfter dagen før.

Men for hver meter der lægges mellem os, længes vi desto mere efter hinanden.

I ført mundbind og sprittet af langt op og ned ad begge arme, søger vi efterhånden desperate hinandens blik – et øjeblik, hvor vi kan genfinde menneskeligheden. Nærheden. Fællesskabet.

Og derfor er tabet af julens gudstjenester ubærligt: Fordi vi er forbundne.

Og fordi den forbundenhed skyldes ham, der kom til verden Julenat.

Jesu fødsel, det at Gud blev menneske, er dybest set udtryk for, at Gud kommer os meget nær - ja at han overskrider alle afstandskrav: den afstand, der burde være mellem Gud og menneske, mellem det himmelske og det jordiske.

Barnet i krybben er også udtryk for, at Gud kommer uden filter og maske. Åbent og sårbart for at der ikke skal være noget af det, vi kastes ud i i et menneskeliv, som han ikke vil udsætte sig selv for; Ingen afstand, ingen sygdom eller fortræd, der er så stor, at han ikke kan overvinde den.

Så det bliver derfor udgangspunktet, han tager. Dér begynder han: I stalden, kulden og mørket. Midt i det uvisse, usikre, ubeskyttede menneskeliv.

Som kalder på omsorg, på kærlighed, på nærhed.

Sådan forbinder Guds søn sig med os; væver sit liv ind i vores, væver noget, som aldrig kan dø -skaber en ubrydelig forbindelse mellem os og vores himmelske far, og mellem os mennesker imellem.

I gamle dage var det almindeligt at underskrive breve med ordene 'Deres forbundne' og så navnet på afsenderen. Sådan underskrev f.eks. forfatterne Thøger Larsen og Jeppe Aakjær deres breve til hinanden. Allerede helt fra brevvekslingens begyndelse, hvor de vel knap kunne siges at være venner endnu: *Deres forbundne Jeppe Aakjær*, eller - som da Thøger Larsen havde skrevet et helt brev til Jeppe Aakjær på dialekt: *Djer møj forbuddn, Thøger Larsen*

Det kunne man jo overveje at indføre i sine breve og mails. Det er virkelig en fin sluthilsen. Vi ville nok ikke bruge den formelle tiltaleform De og Deres, men man kunne måske skrive: Bedste hilsner fra din eller jeres forbundne, og så ens navn.

Jeg har meget lyst til at lade det komme an på en prøve. Det kræver lidt mod.

Det kræver, at man tør gøre sig sårbar. Tør vedkende sig forbindelsen.

Sådan som Gud gjorde, da han forbandt sig til os og til vores liv med alt, hvad det er.

Vi er nu forbundet med Gud og med hinanden, som tråde vævet sammen i et stort vævet billede.

Vi er forbundne

i slægt efter slægt

hjerterforbudne,

sjæleforbundne,

forbundne med selv dem, vi helst vil holde afstand til.

Med dem vi slet ikke kan undvære og med dem, vi knap kan være i stue med.

Forbundne, levende og døde.

Hvilket bedre sted havde det været netop i år at sidde på kirkegården og synge julen ind i en lidt kuldkær krop. For julebuddet trøster ikke bare vore levende, bankende hjerter, det trøster netop så mildeligt mellem gravene, som vi synger i en af julesalmerne (129 Julebudet til dem, der bygge).

Vi har brug for at høre budskabet om, at vi er forbundne med menneskeslægter, der går forud for os, op gennem historien. Med vores forfædre og efterkommere, Forbundne med enhver af dem, vi i dag og i aften savner, med dem, vi frygter at miste, med dem vi har på to meters afstand og dem vi har inden for kysse- og krammevidde.

Guds Søn har forbundet os med vores himmelske far, så den forbindelse nu rækker fra krybbestrå til høje himle. Fra den mark, vi bor på tilbage til Paradiset.

Vævet sammen er vi blevet med hinanden og Gud, på kryds og tværs. Før og nu, i tid og evighed. Amen derfor!

- og det hjerteligste ønske om en Glædelig jul fra *jeres forbundne*,

Sognepræst Therese Solten

